

maatte være Anledning til at forandre den gjældende Dvarantaine-Lovgivning nu eller i Fremtiden, troer jeg dog vistnok, at det maa billiges, at Regjeringen ikke, hvilken Anskuelse den end maatte kunne have om denne Lovgivning, har fundet sig foranlediget til at paatage sig det Ansvar, medens Landet var omgivet af Cholera, saa at sige paa alle Sider, ved en provisorisk Lov at søge Dvarantaine-lovgivningen forandret, inden Rigsdagen kom sammen. Jeg idetmindste har ikke dristet mig dertil, og jeg troer at finde en Bestyrkelse for Rigstigheden af min Anskuelse ialtsald deri, at Ingen mere end jeg kan nære mindre Tillid til Hensigtsmæssigheden af den gjældende Dvarantaine-lovgivning. Det er, besynderligt nok, faldet i min Lod at maatte med Strenghed anvende den gjældende Dvarantaine-lovgivning, skøndt jeg selv er overbevist om dens Uhen-sigtsmæssighed (Hør!), men jeg maa gøre opmærksom paa, at det ingenlunde er tilstrækkeligt, at en enkelt Minister eller overhovedet Regjeringen til en given Tid kunde mangle Overbeviisning om denne Lovgivnings Hensigtsmæssighed, det vil tillige være nødvendigt, at dens Uhen-sigtsmæssighed kan godtgøres paa en saadan Maade, som maatte kunne finde Legislaturens Bifald, og det er da Noget, der maa komme særdeles i Betragtning, hvorvidt den øverste Sundhedsautoritet i Landet udtaler sig i samme Retning som Regjeringens subjective Overbeviisning. Dette er imidlertid ikke Tilfældet her i Landet; tværtimod foreligger der mig i en Skrivelse fra Sundhedscollegiet af 28de September 1849, angaaende Betydningen af Dvarantaine i Almindelighed, hvilken var foranlediget ved et bekjendt engelsk Skrift, der gik ud paa at godtgøre Dvarantainens Uhen-sigtsmæssighed, og som jeg foranledigede kom til Sundhedscollegiets Kundskab, de bestemteste Erklæringer for Dvarantainens Hensigtsmæs-sighed, og navnlig har Collegiet paa det Bestemteste udtalt sig for en Dvarantaine af 5 Dage imod Cholera. I Lighed hermed har Sundhedscollegiet senere under 4de September 1850 paa det Bestemteste udtalt sig for Bi-beholdelse af en indre Dvarantainecordon, i Anledning af de indtrufne Tilfælde i Holland-

Falksters-Stift. Under saadanne Omstændigheder er det meget misligt for Regjeringen at stride til Forelæggelse af et Lovforslag, hvorved den gjældende Dvarantaine-lovgivning vilde blive ophævet eller væsentligt forandret, og det maa vistnok ansees dobbelt betænkeligt at gjøre Sligt paa en Tid, hvor Cholera var i Nærheden, og hvor den Discussion, der maatte finde Sted om Hensigtsmæssigheden af at have Dvarantaine-foreanstaltninger, meget let kunde komme til ubevidst at influeres af Choleraens Nærhed. Regjeringen har derfor troet, at det var hensigtsmæssigt at udsætte denne Sag, idetmindste til næste Rigsdagssession, i det Haab, at man da maaskee kunde have Choleraen i lang Afstand, og da med et friere Blik overveie denne Sag. Jeg har nemlig den Mening, at det vel kunde være, at man tiltrøds for afgivne Erklæringer fra vedkommende Sundhedsautoriteter kunde finde sig foranlediget til at ophæve Dvarantaine-foreanstaltningerne her i Landet; jeg har den Overbeviisning, siger jeg, at det kunde være muligt, men derfor vil jeg ikke sige, at det bør være saaledes. Der er virkelig her i Landet endeel særege Forhold, der kunde tilraade Saadant, idet der, idetmindste naar Cholera er i Sverrig, finder en fuldkommen Collision Sted mellem Landets materielle og commercielle Interesser og Hensynet til Sundhedens Bevarelse; navnlig fremtræder denne for Kjøbenhavns Vedkommende, hvorved jeg blot behøver at henvise til denne Stads meget udbredte Handel paa Skaane; og, ligesom man i England paa en Tid, da det ingenlunde var ligvidt, fandt Foreanstaltningerne imod Choleraen uhen-sigtsmæssige og derfor ophævede dem, fordi man ved Collisionen mellem de materielle Interesser og Om sorgen for Sundheden fandt, at de første vare de vigtigste for England, saaledes kunde det vel være, at det samme Resultat ogsaa fandtes at være det rigtige for Danmarks Vedkommende. Jeg troer imidlertid ikke, at Tidspunktet dertil var kommet her, og Regjeringen har derfor forbeholdt sig til en senere Tid, naar Forholdene maatte stille sig heldigere, at tage denne Sag under Overveielse og underkaste den Rigsdagens Dretselse; min personlige Overbeviisning er, som